

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Mfv.III.10.561/2013/7.szám

A Kúria a személyesen eljáró felperesnek a jogtanácsos által képviselt Megyei Kormányhivatal Rehabilitációs Szakigazgatási Szerve alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 2.M.111/2013. szám alatt indított és a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. május 21-én kelt 2.M.111/2013/4/II. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az alperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. március 17. napján tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.111/2013/4/II. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 4000 (négyezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült illetéket a magyar állam viseli.

I n d o k o l á s

A biztosított 2012. január 25-én, a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvény (a továbbiakban: Mntv.) alapján előterjesztett társadalombiztosítás ellátása iránti igényét a Megyei Kormányhivatal Rehabilitációs Szakigazgatási Szerve határozatával elutasította azon indokkal, hogy az igénylő az ellátás folyósításának kért kezdő napján kereső tevékenységet végzett. Ezért az ellátásra - jöllehet egészségi állapotát 20%-os mértékűre

értékelték - nem jogosult. Utaltak a határozat indokolásában arra is, hogy mivel az igénylő egyéni vállalkozónak minősül, kereső tevékenységet folytatónak kell tekinteni.

Az igénylő fellebbezése folytán eljáró Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Megállapította a Nemzeti Adó- és Vámhivatal adatszolgáltatása alapján, hogy ugyan az igénylő az egyéni vállalkozói tevékenységét szünetelteti, de azt nem szüntette meg és így kereső tevékenységet folytatónak minősül.

A határozatot az igénylő keresettel támadta a munkaügyi bíróság előtt és annak hatályon kívül helyezését, a társadalombiztosítási ellátásra való jogosultságának megállapítását, míg az alperes a kereset elutasítását kérte.

A Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.111/2013/4/II. számú ítéletével mindkét fokú közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította.

Ítéletének indokolásában a bíróság idézte a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény (a továbbiakban: Flt.) 58. § (5) bekezdés e) pontjában írtakat, a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Tbj.) 4. § b) pontjának 1) alpontjában meghatározottak szerinti egyéni vállalkozó fogalmát, továbbá a Tbj. 8. § f) pontjában írt rendelkezést. Hivatkozott az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 14. § (8) és (9) bekezdésében írtakra, valamint az egyéni vállalkozóról és egyéni cégről szóló 2009. évi CXV. törvény (a továbbiakban: Evtv.) 18. § (1)-(3) bekezdéseiben foglaltakra. Mindezen törvényi rendelkezésekből a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az egyéni vállalkozó fogalmának törvényi meghatározása azt célozza, hogy az egyéni vállalkozó ne hivatkozhaszon megkötések nélkül arra, hogy bár szerepel a nyilvántartásban, de ténylegesen nem volt bevétele. Amikor azonban maga a nyilvántartás tartalmazza, hogy az egyéni vállalkozó tevékenysége szünetel, akkor megállapítható, hogy ténylegesen nem végzett egyéni vállalkozói tevékenységet. Így nincs mód a Tbj. 4. § b) pont 1. alpontját úgy értelmezni, hogy szünetelés ellenére is a felperes kereső tevékenységet folytatott, hiszen az Evtv. 18. § (3) bekezdése ezt kifejezetten tiltja, amikor kimondja, hogy a szünetelés bejelentését követően annak tartama alatt az egyéni vállalkozó tevékenységet nem végezhet, egyéni vállalkozói tevékenységhez kötődő új jogosultságot nem szerezhethet, új kötelezettséget nem vállalhat. A fenti értelmezést a Tbj. és Art. fentebb megnevezett rendelkezései is alátámasztják. Az egyéni vállalkozói tevékenység

szüneteltetésével kapcsolatos jogszabályokat együttesen, egymással összefüggésben értékelve azt állapította meg a bíróság, hogy a tevékenység szünetelésének időtartama alatt az egyéni vállalkozó nem minősül kereső tevékenységet folytatónak, így a felperesnél nem állt fenn az Mmtv. 2. § (1) bekezdés b) pontjában írt kizáró feltétel, ezért a közigazgatási határozatokat a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte.

A munkaügyi bíróság ítélete ellen az alperes felülvizsgálati kérelemmel élt törvénysértésre, a Tbj. 4. § b) pontjának 1. alpontjában írtak megsértésére, továbbá az Evtv. 19. §-ának és az Flt. téves értelmezésére hivatkozva, ezért a munkaügyi bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását kérte a Pp. 275. § (4) bekezdése szerint.

Az alperes felülvizsgálati kérelmének indokolásában hivatkozott arra, hogy az Flt. 58. § (5) bekezdés e) pontja szerint kereső tevékenységnek minősül minden olyan munkavégzés, amelyért díjazás jár, továbbá kereső tevékenységet folytatónak kell tekinteni azt a személyt is, aki külön törvény szerint egyéni vállalkozónak minősül. Ezen jogszabályi rendelkezésből megállapítható, hogy kereső tevékenységet folytató az, aki külön törvény szerint egyéni vállalkozó. A Tny. 4. § b) pontjának 1. alpontja határozza meg az egyéni vállalkozó fogalmát, amikor kimondja, hogy egyéni vállalkozó az egyéni vállalkozóról és az egyéni cégről szóló törvény szerinti egyéni vállalkozói nyilvántartásban szereplő természetes személy. Az Evtv. 19. §-a tartalmazza az egyéni vállalkozó tevékenységre való jogosultság megszűnésére vonatkozó szabályokat. Ennek értelmében ezen jogosultság törvény erejénél fogva megszűnik, ha az egyéni vállalkozó tevékenysége megszűnését a hatóságnak vagy a nyilvántartó szervnek bejelenti. Ilyen bejelentést a felperes nem tett. Az egyéni vállalkozói tevékenység szüneteltetése nem eredményezi azt, hogy az egyéni vállalkozó nem minősül kereső tevékenységet folytatónak. Az, hogy ha a Tbj. szabályai szerint az egyéni vállalkozói tevékenység alatt a biztosítási jogviszony szünetel, nem vezet oda, hogy az egyéni vállalkozó ne minősülne kereső tevékenységet folytatónak. Az ellátásra történő jogosultság elbírálása során nem a biztosítási jogviszony meglétét kell vizsgálni, hanem a kereső tevékenységet, amely a hivatkozott jogszabályok alapján adott esetben fennállt.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a közigazgatási és munkaügyi bíróság ítéletének hatályban tartását kérte. Sérelmezte, hogy megállapított 80%-os egészségkárosodása ellenére - megélhetését is veszélyeztetve - nem jut hozzá az őt megillető pénzbeli ellátáshoz. Vállalkozói tevékenységének szüneteltetése miatt kereső tevékenységet nem végez, megélhetési forrása, bevétele nincs, azt jogszabály is tiltja.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem tartalma szerint az abban megjelölt jogszabálysértéseket vizsgálva bírálta felül.

A jelen jogvita elbírálása során a Kúriának alapvetően abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy keresőtevékenységet folytatónak, illetve egyéni vállalkozónak minősül-e a felperes akkor is, ha szünetelteti tevékenységét, figyelemmel arra, hogy az egyéni vállalkozói nyilvántartásban szerepel, onnan nem törölték.

A Tbj. II. Fejezetében a fogalmak és értelmező rendelkezések körében kapott helyet a 4. § b) pont 1. alpontja, ami szerint egyéni vállalkozó az Evtv. szerinti egyéni vállalkozói nyilvántartásban szereplő természetes személy. A felperes nem vitásan a fenti törvényi feltételeknek megfelel, egyéni vállalkozó, aki szerepel a nyilvántartásban. Ez azonban általános fogalommeghatározást jelent, a további biztosítási feltételeket az ezen túli rendelkezések tartalmazzák. Itt helyesen utalt a közigazgatási és munkaügyi bíróság a Tbj. 8. § f) pontjában írtakra, miszerint ha az egyéni vállalkozói tevékenység szünetel, akkor szünetel a biztosítás is. Helytálló volt a bíróság döntése indokolásában az Art. és a Tbj. szabályainak egybevetésével, azok együttes értelmezésével kifejtett jogi álláspontja is.

A Kúria hivatkozik továbbá a Tbj. 29. § (4) bekezdés d) pontjában írtakra is, miszerint a vállalkozó nem köteles nyugdíjjárulékot, egészségbiztosítási és munkaerő-piaci járulékot fizetni arra az időtartamra, amely alatt az egyéni vállalkozói tevékenységét szünetelteti.

Az Flt. 58. § (5) bekezdés e) pontja szintén fogalommeghatározó rendelkezést tartalmaz, amelyben az egyéni vállalkozói kört is bevonják a kereső tevékenységet folytatók közé. Ez azonban így önmagában a biztosítási jogviszony fennállásának eldöntése szempontjából a speciális, társadalombiztosítási részletszabályok, biztosítás fennállására vonatkozó rendelkezések figyelmen kívül hagyásával nem dönti el azt a kérdést, hogy a felperes vállalkozói tevékenységének szünetelése idején biztosított, ellátatlan volt-e vagy sem és milyen társadalombiztosítási ellátásra tarthatott igényt.

A Kúria a közigazgatási és munkaügyi bíróság ítéletének indokolásából és az általa hivatkozott jogszabályhelyből ugyancsak azt a következtetést vonta le, hogy az adott esetben a vállalkozás

szünetelése azt jelentette, hogy a felperes kereső tevékenységet nem folytatott, bevétele nem volt, sem adó-, sem társadalombiztosítási járulékfizetési kötelezettsége nem volt, hiszen a biztosítási jogviszonya is szünetelt. Ezt pedig akként értelmezni, hogy mindezek ellenére a felperes az Flt. rendelkezések szerint kereső tevékenységet folytató személynek minősül, nem lehet, különös tekintettel az Evtv. 18. § (3) bekezdésében írt tiltó rendelkezésre.

Az alperes az elutasítás jogi indokát abban jelölte meg, hogy az Mmtv. 2. § (1) bekezdés b) pontjában írtaknak a felperes nem felelt meg, mert kereső tevékenységet végzőnek minősült. Nem vitás, hogy a felperes nem folytat „végez” kereső tevékenységet. Az alperes által adott jogszabály értelmezés formális, még a nyelvtani értelmezéshez képest is eltérő jogszabály magyarázatot ad, amely az ismertetett jogszabályok együttes értelmezésével elfogadhatatlan alkalmazáshoz vezetett.

Mindezekre figyelemmel a Kúria a közigazgatási és munkaügyi bíróság jogerős ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta azzal a módosítással, hogy a Pp. 339. § (1) bekezdése csak új eljárás lefolytatására való kötelezésre ad lehetőséget.

A pervesztes alperes köteles a felperesnek az utazásával kapcsolatban felmerült igazolt költségét megfizetni a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a magyar állam viseli a per tárgyi illeték- és költségmentessége folytán a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény 81. §-a alapján.

Budapest, 2014. március 17.

Dr. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Patassyné
dr. Dualszky Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

kúriai tisztviselő